

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J.**, nar. X., bytom V., proti žalovaným **1/ H.**, rod. L., t.č. na neznámom mieste, **2/ F.**, t.č. na neznámom mieste, **3/ A.**, t.č. na neznámom mieste, **4/ M.**, t.č. na neznámom mieste, **5/ L.**, t.č. na neznámom mieste, **6/ C.**, **rod. L.**, t.č. na neznámom mieste, **7/ F.L.**, t.č. na neznámom mieste, **8/ S.**, t.č. na neznámom mieste, žalovaní v 1/ až 8/ rade zastúpení S., so sídlom B., B., IČO: X., zastúpený zamestnankyňou JUDr. V., bytom L.B., **v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25 C 227/2009, o dovolaní žalovaných v 1/ až 8/ rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2012, sp. zn. 6 Co 197/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 21. februára 2011 č.k. 25 C 227/2009-141 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že do dedičstva po jeho nebohom otcovi V. patrí parcela č. X. orná pôda o výmere 3 612 m² a spoluvlastnícky podiel ¼ na spoločnej prístupovej ceste parcela č. X. o výmere 164 m², ktoré sú vytvorené z pôvodnej parcely EKN X., zapísanej na LV X., katastrálne územie Š., tak ako je to zakreslené na geometrickom pláne č. X. zo dňa 4. augusta 2009 overenom Správou katastra P. 14. septembra 2009 pod č. X.X., s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté podľa § 151 ods. 3 O.s.p. samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Okresný súd Prešov uznesením z 15. júla 2011 č.k. 25 C 227/2009-154 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným v 1/ až 8/ rade trovy konania vo výške 3 423,30 € podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc z hodnoty sporných pozemkov 3 €/m² t.j. 10 959 € (§ 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.).

Na odvolanie žalobcu proti uvedenému uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sudca Okresného súdu Prešov podľa § 374 ods. 4 O.s.p. uznesením zo dňa 26. augusta 2011 č.k. 25 C 227/2009-183 zmenil uznesenie okresného súdu tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 1/ až 8/ rade trovy konania vo výške 705,20 € majúc za to, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku bez ohľadu na hodnotu nehnuteľnosti, ku ktorej sa má určiť vlastnícke právo a aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb treba aplikovať rovnaký princíp a pri stanovení základu tarifnej odmeny treba vychádzať zo sadzby stanovenej pre spory s neoceniteľnou hodnotou veci (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Prešove uznesením z 9. februára 2012 sp. zn. 6 Co 189/2011 zmenil uznesenie okresného súdu tak, že náhradu trov konania žalovaným podľa § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznáva, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že Slovenský pozemkový fond, ktorý v súlade s § 16 ods. 2 zák. č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom zastupoval žalovaných nachádzajúcich sa na neznámom mieste má zriadené právne oddelenie resp. právny odbor a teda disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie a napriek tomu udelil plnomocenstvo na zastupovanie advokátskej kancelárií. Odvolací súd tak uplatnil zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaných uznesením zo dňa 19. júla 2012 sp. zn. 7 Cdo 93/2012 uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že ak odvolací súd dospel k záveru, že sú dané dôvody (hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p.) pre nepriznanie náhrady trov konania v konaní úspešným žalovaným, ktorými sa súd prvého stupňa nezaoberal (a účastníci ich ani netvrdili), mal rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Pretože odvolací súd tak nepostupoval, odňal tým žalovaným nerešpektovaním ústavného

princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pre ktorú okolnosť dovolací súd jeho uznesenie zrušil. Ďalej uviedol, že záver o neúčelnosti trov právneho zastúpenia (v konaní úspešných) žalovaných odvolací súd vyvodil z právneho názoru, podľa ktorého nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy konania pozostávajúce z odmeny advokáta v prípade, ak právnická osoba (Slovenský pozemkový fond), ktorá udelila plnú moc na zastupovanie v konaní advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo má aj vlastný právny útvar. Akceptácia neúčelnosti trov konania (právneho zastúpenia) v týchto prípadoch by v konečnom dôsledku znamenala, že účastník konania, ktorý zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie, musí znášať aj trovy právneho zastúpenia sám. Takýto výklad bol v rozpore nielen s ustanovením § 25 ods. 1 O.s.p., ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania. Ďalej poukázal na to, že dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p. nemôže byť neúčelnosť trov právneho zastúpenia (neúčelnosťou trov právneho zastúpenia odvolací súd odôvodňoval postup podľa § 150 O.s.p.), pretože súd skúma existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p. len vtedy, ak dospeje k záveru, že sú splnené podmienky pre priznanie trov úspešnému účastníkovi konania. Aplikácia tohto ustanovenia teda dopadá na toho účastníka konania, ktorý by inak mal nárok na náhradu trov konania.

Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 29. novembra 2012 sp. zn. 6 Co 197/2012 podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o trovách konania z dôvodu, že pri skoršom rozhodovaní bol nedôsledný vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 150 O.s.p. a k otázke dopadu záveru o neúčelných trovách, ak nevytvoril žalovaným priestor na vyjadrenie sa k odlišnému právnemu posúdeniu veci (§ 213 ods. 2 O.s.p.) a to nielen na opätovné posúdenie účelnosti trov konania (napr. nevyhnutnosť vykonania úkonov právnej služby) a na zváženie aplikácie § 150 O.s.p., ale aj na posúdenie, či je splnená procesná podmienka spôsobilosti žalovaných mať práva (vzhľadom na to, že je tu pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že nikto zo žalovaných nežil v čase začatia konania). Mal za to, že pri zistení tejto prekážky by rozsudok vo veci samej nepredstavoval prekážku, keďže rozsudok v konaní vedenom voči mŕtvym osobám predstavuje paakt, teda ničotný v zmysle práva nevýznamný akt aplikácie práva. Prvostupňovému súdu uložil podať podnet na začatie konania o vyhlásenie za mŕtveho, najmä s poukazom na tvrdenia o vyvraždení žalovaných, pričom súd neprizná žalovaným právo, ak nie sú nažive. Ak ale budú splnené procesné podmienky konania, súd prizná žalovaným trovy

zastupovania na účet právnej zástupkyne, pretože úkony právnej služby sú evidentné. Súd sa pritom vyrovná s nevyhnutnosťou trov vzhľadom na vedomosť o nereštituovanom židovskom majetku (mohlo by ísť o majetok štátu). Poznamenal, že verejnoprávny subjekt vydal žalobcovi potvrdenie o neznámom pobyte žalovaných a fond s verejnoprávnou povahou vykonával zastupovanie zdá sa v rozpore so zákonom (zastupovanie mŕtvych alebo zastupovanie nevlastníkov). Zotrval na názore, že nie je možné „nekonečne“ považovať pozemkoknižných vlastníkov za osoby na neznámom mieste.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie žalovaní, ktorí navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p., lebo sa im postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Mali za to, že boli dotknutí na svojich právach, nakoľko im nemá byť priznaná náhrada trov konania na základe nepredvídateľného, nezákonného právneho názoru odvolacieho súdu bez opory v zmene skutkových okolností a odkláňajúc sa od záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Tým, že absentuje logická náväznosť vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, zakladá sa jeho arbitrárnosť a formalizmus. Vyslovený právny názor je pritom pre prvostupňový súd záväzný. K takémuto právnomu názoru sa nemali možnosť vyjadriť a zabrániť tak jeho vysloveniu. Ďalej mali za to, že vysloveným právnym názorom odvolací súd poprel zákonnú interpretáciu zákonného zastúpenia „neznámych vlastníkov“, ktorým má byť zabezpečená ochrana ich práv a oprávnených záujmov v konaní pred súdom (pričom zákon im procesnú spôsobilosť priznáva) a to S.. V súvislosti s názorom odvolacieho súdu, že Slovenský pozemkový fond má zastupovať neznámych vlastníkov a nie neznámych nevlastníkov, pretože v danom prípade mohlo ísť o majetok štátu (nereštituovaný židovský majetok) poukázali na to, že žalobca disponuje žalobou a zodpovedá za určenie okruhu pasívne legitimovaných osôb. Žalobca v danom prípade označil ako žalovaných osoby uvedené v 1/ až 8/ rade a to ako osoby na neznámom mieste, ktorých zo zákona zastupuje Slovenský pozemkový fond a žalovaní môžu namietať len svoju pasívnu legitimáciu. Ak žalobca nesprávne určí okruh pasívne legitimovaných, uvedené má za následok, že žaloba voči žalovaným je nedôvodná a takúto je potrebné zamietnuť, čo však neznamená, že takýto žalovaní majú právo na náhradu trov konania, keďže žalobca nesie zodpovednosť za podanú žalobu aj čo do náhrady trov konania.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení zo zákona právnickou osobou, za ktorú koná zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je podľa § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia v odseku 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V tomto prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, a preto jeho procesná prípustnosť je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť skúmať či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných

vád vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia (§ 242 ods. 1 O.s.p.), ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd na skúmanie prípustnosti dovolania len podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní vyslovene namietaná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníkov občianskeho súdneho konania. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva

na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04). Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je aj právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Preskúmaním veci dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd svojim postupom neporušil právo žalovaných na spravodlivý proces pretože svoje rozhodnutie „nečakane“ nezaložil na iných právnych názoroch než súd prvého stupňa a žalovaným neodňal právo namietat' správnosť jeho právneho názoru na inštančne vyššom súde, keďže svojím uznesením, rešpektujúc právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o trovách konania. Vydaníu ďalšieho rozhodnutia prvostupňového súdu musí predchádzať zákonné konanie (tzv. fair process) t.j. taký postup súdu, v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Ide o procesné práva, ktoré môže účastník uplatniť nielen v konaní na súde prvého stupňa, ale aj v odvolacom konaní.

Dovolací súd pre úplnosť k tejto dovolacej námietke poznamenáva, že odvolací súd nie je viazaný skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel pri svojom predchádzajúcom rozhodovaní. Pokiaľ ide o právnu viazanosť právnym názorom, vychádza vyšší súd pri jeho vyslovení z určitého skutkového základu. Ak potom po zrušení rozhodnutia dôjde v novom konaní pred súdom prvého stupňa k zmene skutkového základu, nie je už tento súd viazaný právnym názorom, pokiaľ právny názor vychádzal z odlišného skutkového základu. Občiansky súdny poriadok nemá žiadne ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podanému proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania (R 68/1971).

K ďalšej námietke žalovaných o arbitrárnosti (svojevôľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že je takisto z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná a mohla by mať zároveň za následok porušenie základného práva alebo slobody (m.m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Arbitrárnosť rozhodnutia pritom môže byť kvalifikovaná, buď ako rovnocenná konkurencia viacerých protichodných právnych názorov vyslovených súdom alebo situácia, v ktorej súd jediný právny záver nezdôvodní zo všetkých právnych hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy. O uvedenú situáciu sa v tomto konkrétnom prípade nejedná.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou majúcou za následok odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaní v dovolaní namietali, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Keby tvrdenia žalovaných boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad ale nešlo).

Vzhľadom na uvedené preto možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a iné vady konania podľa § 237 O.s.p. neboli

dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovaným, ktorí úspech vo veci nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní návrh na ich priznanie nepodal (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V B. 23. októbra 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová